

en och annan sida blank i nothäftet. Succén var given. Amerikas mest spelade orkesterverk hade förts till dopet och Gershwin hade säkrat sin plats i musikhistorien. Han hade blivit en musikalisk kameleont att räkna med – populärtonsättaren som sneglade in i finrummen.

Som ett känt och älskat verk har det arrangerats många gånger för många olika typer av ensembler och solister.

My funny Valentine är en musikmelodi av *Richard Rodgers* från 1937, känd i otaliga inspelningar.

Även **A taste of Honey**, komponerad av Bobby Scott, är ursprungligen hämtad från en Broadwaymusikal från 1960, som spelats in av åtskilliga kända artister, bland dem The Beatles (1963).

Den rumänske tonsättare *George Enescu* komponerade 1906 denna **Légende** i impressionistiskt stil för trumpet och piano till trumpet-professorn vid Pariskonservatoriet.

György Ligeti slog ner som en bomb i väst när han lämnade det Ungern där han verkat i tysthet och mest komponerat i sin ensamhet utan av visa sina verk för någon. Nu framträdde plötsligt en avantgardist som var djärvare och konsekventare än någon man hört talas om i Europa. Han presenterade det ena mer radikala verket efter det andra. Men blev samtidigt en modern klassiker, en av de viktiga som förändrade musiken under 1900-talet.

Hans enda opera, *Den stora Makabern*, uruppfördes i Stockholm 1978 och blev mycket omtalad, både positivt och negativt, och en detta verk kom att återuppstå i olika former. **Mysteries of the Macabre** arrangerades först av brassmusikern och dirigenten Elgar Howarth för trumpet och brass och uruppfördes av honom och trumpetaren Håkan Hardenberger 1992.

Stig Jacobsson

Nästa begivenhet är en workshop för pianoelever med Albena Zaharieva vilken mynnar ut i en konsert den 10 november. Den 24 november får vi ryckas med av dansmusik från medeltiden med den danska ensemblen GIÖIA.

Läs mer i vårt generalprogram och på vår hemsida:
www.linkopingkammarmusik.se

Recital

trumpet & piano

Jeroen Berwaerts trumpet

Ida Mo piano

Spegelsalen

Konsert & Kongress

22 oktober 2013 kl. 19.00

Konserten ges med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping, Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Rhapsody in blue

George Gershwin

Paris Blue

My funny valentine

Richard Rodgers

Légende

George Enescu

A taste of honey

Bobby Scott

Mysteries of the macabre

György Ligeti

I New York 1898 föddes *George Gershwin* som son till ett par som tidigt på 1890-talet utvandrat från Ryssland. Som pojke visade han inget som helst intresse för musik, men när han barfota och klädd i overall 1904 stod på Harlems 125th Street och hörde ett självspelande piano klinga Rubinsteins Melodi i F förstod han att musiken skulle bli hans liv.

I maj 1914 lämnade han handelshögskolan för att bli ”the youngest piano pounder ever employed at Tin Pan Alley” för 15 dollar i veckan. Han fick dagarna i ända spela populära melodier för hugade notköpare. Under tiden skaffade han sig både musikhistorisk och teoretisk utbildning, och från 1920-talet började hans musiker befolka Broadway.

Den 4 januari 1924 kunde den förvånade Gershwin i New York Herald Tribune läsa att han höll på att komponera en jazzkonsert. Själv hade han ingen aning om det. Vad som gjorde det hela bekymmersamt var att den skulle uruppföras en dryg månad senare. Visserligen hade han löst pratat med jazzkapellmästaren Paul Whiteman om möjligheten att skriva ett konsertant verk med jazzinslag, men det hela var en utopi i en mycket obestämd framtid. Hur skulle han nu överhuvudtaget ha en praktisk möjlighet att hinna?

När Whiteman fick tillfälle att förklara sig sade han sig vara nöjd med en pianostämman. Hans egen arrangör och orkestrator Ferde Grofé kunde svara för instrumenteringen, för det var ju ändå inte Georges starka sida. Sagt och gjort. Gershwin började komponera och Grofé orkestrerade sida efter sida vartefter de var färdiga. Det var Georges bror Ira som föreslog att stycket skulle kallas **Rhapsody in Blue**, för att betona det jazziga, och för att kritiken inte skulle bedöma verket efter konstmusikaliska mallar – vilket man ändå gjorde.

Tisdagen den 12 februari närmade sig. Whiteman hade utökat sin niomannaorkester till tjugotre man, och en namnkunnig publik hade samlats. Där fanns Vicor Herbert, Jascha Heifetz, Serge Rachmaninov, Ernest Bloch, Fritz Kreisler, Willem Mengelberg och Leopold Stokowski. Men salongen var så packad att det blev fruktansvärt hett i lokalen, och den besvikna publiken började tappa intresset under denna konsert som skulle presentera en rad nyskrivna verk. Gershwin skulle inte in på scenen förrän som nr 22 av de 23 inslagen!

Men Borman, klarinettisten, tände publiken och Gershwin överträffade sig själv med oefterlikneliga improvisationer där han lämnat